

Հովհաննես Թումանյան

Միրելի աչեր...

Միրելի՛ աչեր.

Որպես մութ գիշեր

Վառված աստղերով,

Անմեկին ահով

Ցնցում եք հոգիս,

Եվ, մերթ նայելիս,

Անդիմադրելի

Հրապուրանքով լի

Միրտս եք թափանցում,

Բայց դուք չեք խոցում,

Այլ մեղմ, անվրդով,

Լուռ այրվող խանդով

Գրկում եք ամուր

Միրտս անձնատուր

Եվ ճմլում այնքան

Քաղցր՛ր, դյուրեկան...

Օ՛, ոչ թե պաշել,

Այլ ապշած պաշտել

Ձեզ միայն կուզեի,

Միրատենչ սրտի
Ջերմ խոսակիցներ.–
Սևորա՛կ աչեր:

1891